

Sygn. akt I KK 93/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 grudnia 2022 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie oskarżonego **P. J.**

wniosku obrońcy o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu wykonywanej w trakcie rozprawy kasacyjnej

na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j.: Dz.U. z 2022 r., poz. 1184 ze zm.)

p o s t a n o w i ł

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę P. J. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W postępowaniu kasacyjnym (sygn. akt I KK 93/22) na mocy zarządzenia z dnia 27 czerwca 2022 r. wyznaczono oskarżonemu P. J. obrońcę z urzędu w osobie adw. M. J..

Na rozprawę kasacyjną w dniu 26 września 2022 r. stawił się obrońca P. J., wnosząc o nieuwzględnienie kasacji prokuratora oraz zasądzenie kosztów obrony z urzędu, oświadczając, że nie zostały one uiszczone nawet w części.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt I KK 93/22 – po rozpoznaniu kasacji prokuratora na niekorzyść – uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 września 2021 r. (sygn. akt IV Ka 915/21) i

przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W piśmie z dnia 7 października 2022 r. obrońca ponowił wniosek o przyznanie mu wynagrodzenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej P. J. z urzędu, tj. za obronę przed Sądem Najwyższym, oświadczając że wynagrodzenie to nie zostało uiszczone w całości ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Należy zacząć od tego, iż przepis art. 626 § 1 k.p.k. jednoznacznie stanowi, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów powinno być zawarte w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. W niniejszym przypadku, sąd kasacyjny uchylając zaskarżony wyrok i przekazując sprawę sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, faktycznie wydał orzeczenie, które nie kończy postępowania w sprawie.

W realiach niniejszej sprawy konieczne jest jednak uwzględnienie, że adw. M. J. został wyznaczony – w ramach świadczenia pomocy prawnej z urzędu – do obrony oskarżonego w postępowaniu kasacyjnym, poza siedzibą dotychczasowego obrońcy z urzędu. Jego obowiązek świadczenia pomocy prawnej ustał zatem w momencie, gdy Sąd Najwyższy wydał orzeczenie kasatoryjne z dyspozycją przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W tej sytuacji wyznaczony obrońca z urzędu na dalszym etapie postępowania nie zetknie się ze sprawą i jego sytuacja – z punktu widzenia należności – zbliżona jest do sytuacji biegłego, gdyż za wykonaną pracę należy mu się stosowna opłata niezależnie od dalszego toku postępowania, zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 1984 r., VI KZP 50/83, OSNKW 1984, nr 7-8, poz. 84).

W tym stanie rzeczy zarówno racje formalne, jak i względy słuszności przemawiają za tym, by w niniejszym przypadku nie odkładać kwestii przyznania kosztów należnych za obronę z urzędu do czasu ostatecznego zakończenia postępowania, lecz decydować o nich w wypadku wydania orzeczenia kończącego postępowanie na danym etapie.

Wysokość wynagrodzenia obrońcy ustalono w oparciu o przepisy § 17 ust. 2 pkt 6 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j.: Dz.U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.). Kasacja prokuratora w niniejszej sprawie rozpoznana została na jednym terminie rozprawy kasacyjnej, a wydanie wyroku odroczone do dnia 5 października 2022 r., co też w tej dacie nastąpiło.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.